

energia que si defenséssim la pròpia vida o la dels nostres, que és el que en realitat tractem de defensar.

Estudiem tots la solució d'aquest *nostre problema vital* i, una volta estudiada, enarborant el penó de l'obrerisme (obrers, al cap i a la fi, som) plantem cara al poble i a qui sigui. Llitem, si cal, i tota vegada que el problema és de mort o de vida, morim primer *com a Numantins* abans que *ens matin a pessics*.

* * *

Havem sentat, al començament, l'*afirmació* de què *la causa del malestar econòmic nostre és la forma depriment, vergonyosa i suïcida com treballlem*. Demostrem-ho. Què és la *conducta* o *igualta*? Una contracta bilateral, una pòlissa de Segur que respon al *do ut facies* o al *facio ut des*, de tan poca importància per al metge, com diu, molt bé, el car amic doctor Monné en el núm. 63 del BUTLLETÍ, que com si al metge no li representés, en la major part dels casos, el total dels seus ingressos; o que, com si el metge no se n'hagués adonat que amb la *conducta* li va, en certa manera, hipotecada la vida seva i el sosteniment de la seva família, fia sovint, *quasi sempre*, amb la *paraula* i *bona fe!* de l'aconductat, amb el què contracta *tàctament*, verbalment, estipulant malament i defectuosa les condicions i permetent massa sovint que sigui el mateix client el que es faci i fixi el preu.

No està a la meua mà, ni dispo de temps i material, per esbrinar *quant* i *com* va néixer la "conducta", però, pensant en les raons que podrien avui emprar-se a favor de la "conducta", no se me n'han acudit d'altres que les que vaig a exposar i que cal tenir en compte per a rebutjar o acceptar el que vaig a proposar.

Opino jo que la "conducta" fou creada i admesa pels nostres avant-passats com a racional, enfront la dificultat de què poguessin ésser pagats, a l'acte d'ésser prestats, tots els serveis que requeris la malaltia d'una persona d'una família jornalera. Crec aiximateix que algú, que sabia prou de comptar, pensant en el muntant de les despeses que representaria l'haver de pagar, un a un, els serveis que requeris una malaltia sèria, devia inventar aquest *Segur* molt lloable i molt humà i que, de no haver-se inventat, hauríem d'haver d'inventar per tal que els malalts, pensant en les despeses que poden ocasionar, no fossin inhu-

manament abandonats a la seva sort; portant aquest abandó inhumà com a conseqüència la possibilitat d'un vertader perill social, sobretot en casos de malalties infeccioses i contagioses; el de l'extensió i propagació de la malaltia. Els avantatges d'aquesta forma de segur varen creure's tantes, que hi ha qui opina que han estat la base de tots els altres *segurs* similars: Comfraries, Germanats, Mútues, Beneficència municipal, Serveis hospitalaris, etc.

Avui, però, potser perquè les coses del món han canviat les persones, d'acord amb les mutacions sofertes per les coses de la vida, han tingut de variar, també, determinats conceptes de l'antiga sociabilització, produint-se el cas de què diferentment del que passés en temps dels nostres *rebesavis*, els avantatges de la "conducta" siguin innombrables per al que necessita el servei del metge, i destacant-se d'entre totes les d'ordre econòmic i sentimental; però, per al metge que ha de prestar els serveis, i sobretot en la forma i preu que avui els prestem, potser només n'hi ha un d'avantatge i és el de què en èpoques de pocs o nuls malalts, el metge cobra uns emoluments que li permeten viure igualment que en temps d'epidèmia, sense, però, haver de treballar ni pensar en el jornal que no ingressaria per manca de feina.

Sentades aquestes premises, que suposo que tothom acceptaria rodonament, és legal, és just, és equitatiu que nosaltres tinguem de treballar sempre i a totes hores (la visita de nit, pràcticament, gairebé ningú no la cobra), no fent mai una festa, salvant distàncies i accidents del terreny, que possin a prova la nostra salut i integritat personal, ara sota un sol canicular, ara sota la pluja o neu, etc., etc., i tot a base d'un *preu-fet* missèrrim i ridícol i, per tant, cobrint deficientment (com he demostrat en l'escrit del núm. 55 del BUTLLETÍ) el muntant de les nostres necessitats de la vida familiar?

Es lògic que, si els articles de consum ordinari més corrent que haurem de comprar als mateixos aconductats nostres estan subjectes a les constants variacions del mercat, nosaltres, en canvi, mantiguem, passi el que passi, any darrera any, sempre iguals, els preus ruinosos de les nostres "conductes"?

Crec jo que, si la lògica impera, que si la classe mèdica no continua entestada a voler ésser incongruent, convindriem en que la conducta tal i